

gruelig galt for den pågældende virksomhed. Men det gælder altså også på samfundsplan, og det er den nye erkendelse, det glæder mig, at så stort et flertal, inkl. Venstre og De Konservative, har gjort. Man kan jo så spørge sig selv, hvor langt man i første omgang kan gå, men det er jo nærliggende at tænke på, hvordan benzinpriser og dieselaftgifter skal indrettes, for det er ikke helt det system, vi har i dag.

Man kan også spørge sig selv om, hvad prisen egentlig burde være for transport med bane, herunder godstransport med bane. Men først og fremmest så må man sige, at vi må starte det her med en rent statistisk opgørelse, foreløbigt og forsigtigt osv., sådan at vi har et grundlag for at bedømme den forskel, der er mellem de priser, vi i dag handler efter som forbrugere og som virksomheder, og de priser, som de reelle ressource- og miljøomkostninger, som så mange i dette Folketing mener vi faktisk burde bruge, egentlig ville frembringe.

Jeg kunne forestille mig, at vi startede med at udvide den del af ethvert lovforslags bemærkninger, som vedrører en miljøvurdering, med nogle kvantitative prisovervejelser også. Det ville være en interessant nyskabelse. Så kunne vi alle sammen vænne os lidt til den erkendelse, som et stort flertal i Folketinget har gjort.

Under alle omstændigheder må man sige, at det er nøjagtig den samme tankegang, som lå bag aftalen om overførsel af et større millionbeløb fra bilbeskatningen til den kollektive trafik, i det forlig, som vi nu har hørt så meget om, og som fører til, at prisen på kollektiv trafik sænkes med 10 pct.; en nedsættelse af prisen, som jo allerede for et år siden af Det Økonomiske Råd blev anslået til at ville betyde en udvidelse af transportomfanget inden for den kollektive trafik med 12 pct. Det er ikke så dårligt.

Og i den sammenhæng synes jeg så først og fremmest, man skal understrege, at læren af dette er, at god privatøkonomi også skal være god samfundsøkonomi.

Lad mig så til slut nævne, at i det, som er oppe i tiden, og som vi er nødt til alle sammen at tage stilling til, er også spørgsmålet om det sociale ansvar.

Store dele af erhvervslivet har erkendt, at det er dårlig økonomi at afvise et socialt ansvar. Det startede med overenskomsternes sociale kapitler, det fortsatte med trepartsdrøftelser, og vi har nu alle sammen set et socialt manifest fra 16 topdirektører med Lars Kolind fra Oticon i spidsen.

Et samfund, hvor svage grupper gemmes væk på passiv forsørgelse, er et sygt samfund; det er en belastning, og det er det også for erhvervslivet.

Samme tankegang ligger faktisk bag regeringens arbejdsmarkedsreform. Det er det, der ligger i indsatsen for at flytte fra passiv til aktiv, for at sikre at forsørgelse bliver erstattet med uddannelse, for at sikre at marginalisering bliver erstattet med integrering.

Vi har fået et markant fald i ungdomsledigheden, sådan at vi nu kan være det tal bekendt i europæisk sammenhæng. Det er faktisk noget af det bedste, der kan ses i Europa. Vi har fået en halvering af langtidsledigheden siden 1994.

Vi må først og fremmest se i øjnene, at forliget om bistandsloven, aftalen om fleksjob også fører i nøjagtig samme retning. Det skal være med til at sikre, at færre går på førtidspension.

Det er løsninger, som forudsætter et samspil, en kontrakt kunne man måske sige, mellem arbejdsmarkedet, regeringen og Folketinget. Det er ikke noget, vi alene kan klare her i huset.

Det er også den samme type af forståelse, der skal til for at sikre, at tilbagetrækning, seniorpolitik og adgang til deltid faktisk lykkes; her skal barrierer fjernes.

Dagsordenen er sat. Nu skal rammerne udfyldes. Der er masser af udfordringer, og det er jo en kendt sag, at djævelen ligger i detaljen.

Formanden:

Så er der til første runde indtegnet følgende med anmodning om korte bemærkninger: fru Pia Kjærsgaard, hr. Steen Gade, fru Kirsten Jacobsen og hr. Per Stig Møller. Er der andre? Det var så første runde. Fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det var jo sådan set en tale, som man kunne forvente, når nu man er politisk ordfører for Det Radikale Venstre. Der var meget om handlingsplanen »Danmark 2005« og miljø og forskellige udenrigspolitiske forhold. Men der var ikke et eneste ord om lejeværdi. Ikke et eneste ord, og selvfølgelig sidder man og tænker: Hvad sker der nu? Kommer der nu en sætning fra den radikale ordfører om, at man vil begynde at diskutere knækket for lejeværdien af egen bolig eksempelvis som i den artikel, der er i Børsen i dag, eller hvad?

Altså, jeg tror næsten, at hr. Jørgen Estrup måske har øvet sig på svaret. Det bør han i hvert